



Ив. Д. Стойновъ.

Желѣзниятъ храмъ

Тамъ гдѣ вълнитѣ тихи на Златни Рогъ чаровни
Шептятъ за битки славни на миналитѣ дни,
Гдѣ въ вечерна позлата стърчатъ стени вѣковни
И спомнятъ за нѣтрайни човѣшки сѣдбини, —

Гдѣ вихрено летѣлъ е съ войски на бранъ Крумъ
страшни
И съ щитове победни разстилялъ грозенъ станъ;
Гдѣ на триера царска самъ Симеонъ безстрашни
Въ Бизансъ бѣ срещнатъ съ дари отъ гордия
Романъ, —

Тамъ днесъ се храмъ възправя, триумфъ на
ново време,
На дивна епопея победенъ знакъ свещенъ,
Отгдѣ духовно слънце блеснѣ надъ мойто племе
И съ вѣра чиста сгрѣя духа му възроденъ.

Възправя ликъ стоманенъ свѣтлий храмъ на дѣди ни;
Осталъ вече чуждъ въ край чужди съ куюла
горделивъ,
Не спира чужденецътъ взоръ — мине и отмине!
Катъ пжтникъ вѣвъ пустиня предъ свинкса
мълчаливъ.

Но тазъ святина чудна на брата родний шѣпне
За вѣчни идеали, съ кои духътъ живѣй,